

Dagen van Ervaring

Lieve vriendinnen, lieve vrienden, pelgrims en bezoekers van het Park Punta de Vacas. Ik zou het graag willen hebben over de belangrijkste kern van deze Dagen, namelijk die van de Verzoening als een diepe geestelijke ervaring. Maar ik weet dat jullie me zullen vergeven als ik ons thema een paar minuten uitstel om een korte omweg te maken, om context te geven aan deze ietwat buitengewone situatie die we hier beleven.

Slechts vier keer in de afgelopen veertig jaar hebben we publiekelijk met elkaar gecommuniceerd vanaf deze plek, dit verlaten bergachtige oord. De eerste keer deden we dat in 1969. En vandaag kunnen we hier een paar, in verschillende talen gegraveerde, gedenkzuilen zien, die herinneren aan wat bij die gelegenheid gezegd werd. Daar is de samenvatting van een systeem van denken en handelen dat zich op verschillende manieren, in verschillende tijden en op verschillende plaatsen in de wereld tot uiting werd gebracht. Toen der tijd spraken we over de verschillen die bestonden tussen fysieke pijn en geestelijk leed. En de Gerechtigheid en Wetenschap, volledig gewijd aan de vooruitgang van de samenleving, werden beschouwd als de enige wegen om pijn in onze lichamen te verzachten en te doen afnemen. Maar geestelijk lijden, dat verschilt van fysieke pijn, kon men niet simpelweg laten verdwijnen door het uitoefenen van Gerechtigheid en Wetenschap. De voortdurende inspanning om Wetenschap en Gerechtigheid in de menselijke samenlevingen vooruit te doen gaan, was de beste zaken waardig. Bij de poging om geestelijk lijden te overwinnen, deed men een net zo belangrijke inspanning als die om pijn te overwinnen. Sindsdien hebben we gepredikt dat de inspanning om pijn en leed te overwinnen de waardigste inspanningen zijn van het menselijk streven.

Met honderden duizenden innige vrienden hebben we de taak op ons genomen “de Aarde menselijk te maken”. Wat was voor ons “De Aarde menselijk maken”? Het was de menselijke vrijheid als hoogste waarde te plaatsen en de niet-discriminatie en de geweldloosheid als hoogste sociale praktijk. Bij de poging de Aarde te vermensen hebben we onszelf niet uitgesloten van de verplichtingen die we van anderen vorderden. In feite hebben we onszelf als gedragscode de veeleisendheid opgelegd anderen te behandelen zoals we zelf behandeld willen worden. En nu hebben we het voorstel gedaan een korte pauze te maken op het pad van de vermensing, om na te denken over de betekenis van ons bestaan en ons handelen. We hebben de pelgrimstocht gemaakt naar dit verlaten oord, op zoek naar de Kracht die ons leven voedt, op zoek naar Vreugde in wat we doen en op zoek naar de mentale Vrede die noodzakelijk is om vooruit te gaan in deze verstoorde en gewelddadige wereld. In deze Dagen zijn we bezig ons leven te herzien, onze verwachtingen en ook ons falen, met het doel om de geest te zuiveren, haar te zuiveren van alle onwaarheid en alle tegenstrijd. De gelegenheid hebben om aspiraties en frustraties te herzien, is een praktijk die, ook al is dat maar een keer in ons leven, iedereen zou moeten doen die zoekt vooruit te komen in zijn persoonlijke ontwikkeling en in zijn handelen in de wereld. Dit zijn dagen van inspiratie en overdenking. Dit zijn dagen van Verzoening. Oprechte verzoening met onszelf en met degenen die ons gekwetst hebben. Diepe verzoening met zichzelf en met degenen die ons gekwetst hebben. In die leedvolle relaties die we hebben ondergaan, gaat het ons er niet om te vergeven of vergeven te worden. Vergeven vereist dat een van beide partijen zich in een superieure morele positie

plaatst en de andere partij zich vernedert tegenover degene die vergeeft. Natuurlijk is vergiffenis een stap verder dan wraakneming, maar niet zo'n grote stap als die van de verzoening.

Evenmin gaat het ons erom het onrecht te vergeten dat plaats gevonden heeft. Het gaat er niet om te proberen de herinnering te vervalsen. Waar het om gaat is proberen te begrijpen wat er gebeurd is, om zodoende de hogere stap van verzoenen in te gaan. Niets goeds wordt bereikt, persoonlijk if sociaal, door vergeten of vergeven. Noch vergeten, noch vergeven! Want de geest moet fris en opmerkzaam blijven, zonder verdoezeling en vervalsingen. We hebben het nu over het belangrijkste punt van de verzoening, dat geen vervalsingen toestaat. Als we oprechte verzoening zoeken met onszelf en met degenen die ons diep gekwetst hebben, dan is dat zo omdat we een diepgaande transformatie van ons leven willen. Een transformatie die ons uit de wrok haalt, waarin duidelijk niemand zich met niemand verzoent en ook niet met zichzelf. Wanneer het ons lukt te begrijpen dat in ons innerlijk geen vijand woont, maar een wezen vol van verwachtingen en mislukkingen, een wezen waarin we in een korte opeenvolging van beelden, wondermooie momenten van vervulling en momenten van frustratie en wrok zien; wanneer het ons lukt te begrijpen dat onze vijand een wezen is dat óók leefde met verwachtingen en frustraties, een wezen waarin wondermooie momenten van vervulling en momenten van frustratie en wrok aanwezig waren, dan zullen we een vermenschelende blik plaatsen op de huid van monsterlijkheid.

Dit pad naar de verzoening duikt niet spontaan op, net zoals het pad naar de geweldloosheid niet spontaan opduikt. Want beide vereisen een groot begrip en vereisen ook de vorming van een fysieke weerzin tegen geweld.

Niet wij zullen degenen zijn die over de vergissingen zullen oordelen, niet de eigen, noch die van anderen. Daarvoor zal er de menselijke bezoldiging en de menselijke gerechtigheid zijn en de lengte der tijden zal haar gezag uitoefenen, maar ik wil noch over mijzelf, noch over anderen oordelen... Ik wil diepgaand begrijpen om mijn geest te zuiveren van alle wrok.

Verzoenen is niet vergeten noch vergeven, het is alles wat gebeurd is erkennen en het is zichzelf voornemen de vicieuze cirkel van de wrok te verlaten. Het is de blik over alles te laten gaan en de vergissingen in onszelf en in anderen erkennen. Zich verzoenen met zichzelf is zichzelf voornemen niet twee keer dezelfde weg te nemen, als wel bereid te zijn de veroorzaakte schade dubbel te repareren. Maar het is duidelijk dat we degenen die ons beledigd hebben niet kunnen vragen de schade die zij ons hebben toegebracht dubbel te repareren. Toch is het een goede taak hen de keten van schade te laten zien die zij in hun leven meeslepen. Door dit te doen verzoenen we ons met degene die we gevoeld hebben als een vijand, ook al leidt dat er niet toe dat die persoon zich met ons verzoent. Maar dat maakt al deel uit van het lot van zijn handelingen waarover wij niet kunnen beslissen.

Wat we zeggen is dat de verzoening niet wederzijds is. Niet wederzijds is tussen de personen en we zeggen ook dat de verzoening met zichzelf niet tot gevolg heeft dat anderen uit hun vicieuze cirkel stappen, ook al kan men de sociale voordelen van zo'n individuele houding erkennen.

Het thema van de verzoening heeft centraal gestaan in onze dagen, maar wij hebben zeker ook vele andere vooruitgangen bereikt door fysiek te pelgrimeren in een

onbekend landschap dat diepliggende landschappen in ons wakker zal hebben gemaakt. En dit zal altijd mogelijk zijn als het Voornemen dat ons beweegt te pelgrimeren een bereidheid is tot vernieuwing, of beter zelfs, een bereidheid het eigen leven te transformeren.

In deze dagen hebben we de situaties de revue laten passeren die we als de belangrijkste van ons leven beschouwen. Als we die momenten gevonden hebben en we hebben ze door de verzoening heen geleid en de wrokgevoelens gezuiverd hebben die ons aan het verleden vast ketenen, dan zullen we een goede pelgrimstocht gemaakt hebben tot aan de bron van de vernieuwing en de transformatie.

Laten we de kleine zinnen niet vergeten die in ons innerlijk zijn opgekomen, laten we de ingevingen niet vergeten die plotseling in ons opkwamen, laten we niet nalaten enige waarheden op te schrijven die we hebben kunnen vermoeden omdat we ze kort hebben zien dansen in onze wandelingen of omdat we ze gezien hebben in onze verkwikkende dromen na onze pelgrimstocht. Deze zinnen, deze ingevingen en deze dansende waarheden zijn inspiraties waarvoor we bereid zijn dankbaar te zijn. En het zijn inspiraties die ons uitnodigen om verder te gaan in onze ervaringen, niet alleen van verzoening, maar ook van overwinning van de tegenstrijdigheden, van de zwakheden en van de angsten.

Ik wens innig dat de zoektochten en de ontmoetingen ons doen ontvlammen en ons heel diep motiveren.

Ten slotte moet ik zeggen dat ik deze situatie herken en met iedereen wil delen, een situatie die lijkt op die, die we beschreven hebben in een van onze Geleide Ervaringen..."Ik keer terug naar de wereld met lichtgevend voorhoofd en handen. En zo aanvaard ik mijn lot. Daar zijn de weg en ik, nederige pelgrim die terugkeert naar zijn mensen. Ik die stralend terugkeer naar de uren van de dagelijkse routine, naar de pijn van de mens, naar zijn eenvoudige blijheid. Ik die geef met mijn handen wat ik kan, die de belediging en de broederlijke groet ontvang, zing tot het hart dat vanuit de donkere afgrond herboren wordt in het licht van de vurig verlangde Zin".

Silo, Punta de Vacas 2007

Traduccion – 1^e version
12/05/07 Amsterdam
revisado el 09/02/2008